Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францѣшканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 103. | **Нинѣ:** гр. к. † Іоана Бог. рим. к. Бернарда; **Завтра:** † Перен. м. Елены | Пятниця 8 (20) мая 1892. | Всходъ сонця 4 г. 16 м.; заходъ 7 г. 38 м. Баром. 767 терм. + 12·6° + 5·0°. | **Рôкъ II.**

Що чувати на Балканѣ?

Процесъ обохъ мнимыхъ убійникôвъ болгарского аґента дипломатичного въ Константинополи закôнчивъ ся тымъ, що ихъ засуджено на пятнацять лѣтъ тяжкои примусовои роботы. Чи той засудъ стрѣтивъ якъ разъ правдивыхъ убійникôвъ, о тôмъ мабуть и тѣ, що ихъ судили, сумнѣвають ся, але на разѣ ся справа покôнчена. Тымчасомъ веде ся дальше слѣдство въ справѣ выкрытя бомбъ въ Рущуку и Галацу та выкрыло дальшѣ важнѣ моменты.

Букарештеньскому ґен.-прокураторови, Популеану, котрый веде въ Румуніи слѣдство въ сей справѣ, удало ся прихопити головного виновника въ особѣ Вôрменина Бакараша, котрому удалось было утечи передъ болгарскою поліціею. Вôнъ довѣдавшись о тôмъ, що въ Рущуку слѣдять вже за бомбами, ѣдучи зъ Рущука на Джурджево, не поѣхавъ вже до Галацу, де бувъ другій складъ бомбъ, лишь заѣхавъ до Фокшанъ и тамъ укрывавъ ся. Въ Фокшанахъ выкрыто ще й третій складъ бомбъ, котрѣ прислано опôсля до Букарешту до хемічного розслѣду. Бомбы тѣ представляють чотирограннѣ скриньки зъ литого желѣза, 20 центиметрôвъ высоты. Въ горѣ мають онѣ вѣчко, черезъ котре можна наложити въ нихъ выбухову матерію а вôдтакъ вôдповѣдною кляпою добре замкнути. Якій есть складъ выбуховои матеріѣ въ нихъ ще не знати; проба однакожь выказала, що выбухова еѣ сила есть далеко слабша якъ динаміту. Всеежь таки експльозія зъ великою силою розôрвала грубу стѣну бомбы и розкинула куснѣ еѣ досыть далеко. Нема отже сумнѣву, що того рода бомбы можна бы добре ужити до замахôвъ на чиесь житє.

Дотеперѣшнѣ переслуханя поарештованыхъ людей, а ще бôльше письма по найбôльшôй части писанѣ по вôрменьски, найденѣ у многихъ арештованыхъ, дали неоспоримый доказъ, що бувъ заговôръ противъ турецкои державы, котрый розтягавъ ся на цѣлый Всходъ. При тôмъ однакожь показало ся, що межи змаганями россійско-болгарскои партіѣ революційнои а симъ заговоромъ нема безпосередной звязи. Такожь мало слѣдство въ Румуніѣ выказати, що нема певныхъ доказôвъ, щобы россійске правительство пôддержувало сей заговôръ, або щобы тутъ дѣлала безпосередно рука россійско-панславістичнои аґітаціѣ. А всеежь таки въ букарештеньскихъ кругахъ суть того погляду, що средства на покрытє такъ значныхъ коштôвъ якого вымагали транспортъ бомбъ, вѣчнѣ розъѣздки и аґітаціи незаможныхъ людей належачихъ до заговору, мусѣли походити зъ такого жерела, котре мало надѣю тягнути користи изъ заколоту, якій бы давъ ся выкликати. Що до того заговору належать по найбôльшôй части Вôрмене, котрѣ уважають собѣ за народный и релігійный обовязокъ вести революційну аґітацію противъ Туреччины, то не змѣняе въ нѣчôмъ стану рѣчи и дозваляе догадувати ся въ некористь Россіѣ и еѣ политики на Всходѣ, що заговôръ пôддержувавъ той, кому вôнъ на руку.

Друга важна вѣсть зъ Балкану, то результатъ выборôвъ въ Греціи. Тамъ, якъ вже звѣстно, прийшло было до острого конфлікту межи королемъ а его першимъ міністромъ Деліянісомъ. Причины того конфліку ще доси не звѣстнѣ точно. Судячи зъ оголошеного вчера авансу въ арміи, въ котрôмъ наслѣдника престола именовано ґенераломъ бриґады, можна догадуватись, що мѣжь иншимъ и ся справа была причиною конфлікту. Досыть, що король самъ усунувъ кабінетъ Деліяніса а на его мѣсце покликавъ кабінетъ Константопульоса. Але сей кабінетъ не мôгъ довго удержатись при давнôмъ складѣ парляменту и треба було розписати новѣ выборы, котрѣ оногды и закôнчили ся. Результатъ ихъ бувъ несподѣваный. Выборы закôнчили ся побѣдою не короля и того кабінету, котрый вôнъ бувъ покликавъ, не побѣдою Деліяніса, але когось третого — побѣдою давного міністра Трікуписа. Есть се фактъ великои ваги. Треба мати на увазѣ, що Трікуписъ зъ давенъ давна бувъ пропаґаторомъ велико-грецкои (панъ-геленьскои) идеѣ; тои самои гадки придержувавъ ся вправдѣ и Деліянісъ, але Трікуписъ поступивъ ще трохи дальше. Въ тôмъ часѣ, коли переставъ вôнъ бути міністромъ, почавъ вôнъ розъѣзджати по Балканѣ и наклонювати тамошнѣ державы до балканьского союза. Звѣстно, що вôнъ бувъ въ Бѣлградѣ, старавъ ся тамъ ширити свою гадку и выголошувавъ на той тематъ бесѣды, котрѣ опôсля розносивъ телеґрафъ не лишь по цѣлôй Греціи и цѣлôмъ Балканѣ, але й по цѣлôмъ свѣтѣ. Вôнъ бувъ такожь и въ Софіи, хочь тамъ его гадка знайшла найменше прихильникôвъ. Въ першôй лініи лагодивъ вôнъ собѣ тымъ дорогу до кабінету въ власнôмъ краю, але теперь, въ виду побѣды его партіѣ фактъ сей прибирае ще бôльшого и ширшого значѣня. Кабінетъ, якій выбравъ собѣ король, не буде мôгъ вже довше устояти ся а Константопульосъ буде мусѣвъ скорше чи пôзнѣйше зро-

КАНЯ.

Оповѣданє зъ дальматиньскихъ сторôнъ.

(Конець.)

Ясный, теплый, жовтневый день стоявъ надъ зеленымъ островомъ Лякрома. Величезнѣ аґавы порозкладали були свое уложене въ окружокъ кôльчасте листе, денеде цвили ще юкки по рабатахъ обсадженыхъ доокола міртами и евонимами, цикадеѣ и пальмы, помаранчѣ и лавры творили хорошѣ затѣнки и алеѣ на захôднôмъ березѣ острова. На побережу шумѣли филѣ.

Въ густыхъ лавровыхъ корчахъ сидѣли Ґуставъ и Теодоръ на плетеныхъ стôльцяхъ нобôчь себе и балакали зъ собою сходивши цѣлый невеличкій островъ. Говорили тихо, мабуть не хотѣли сполохати червоношийку, що выспѣвувала весело въ міртовыхъ корчахъ.

Наразъ почули, що вôдзывали ся голосно якісь дѣти: „Мамо, подивѣть ся, якѣ то великѣ помаранчевѣ дерева! Якіжь краснѣ!"

Теодоръ кинувъ ся, то були знакомѣ ему голосы!

— Чи то нинѣ ще й другѣ люде загостили на островъ? — спытавъ Ґуставъ здивованый.

Ажь ось и побачили мѣжь корчами яснѣ суккнѣ. Якісь двѣ панѣ и двое дѣвчатъ одна рокôвъ десять, друга вôсѣмъ, а зъ ними и якійсь панъ пôдходили до великого монастирского обôйстя. Дѣти ажь скакали въ радости около пальмовыхъ ґрупъ не бачивши ще нѣколи такои красоты.

— Не уганяйте такъ, дѣтоньки! — почувъ ся якійсь поважный голосъ, а Ґуставови вôдъ него вôдъ разу ажь кровь на лице набѣгла.

Цѣла та громадка пôдходила очевидно чимъ разъ близше до затѣнку, де сидѣли оба мужчины: але нѣ, она вайшла до города, де були прекраснѣ полудневѣ ростины, де росли найкраснѣ цикадеѣ, юкки и вѣковѣ пальмы. Тутъ однакожь вôдлучивъ ся панъ вôдъ товариства и пустивъ ся до замку, а дѣти побѣгли за нимъ помѣжь розмариновѣ корчѣ — остали лишь обѣ дамы мѣжь пречудесными цвѣтами.

Ґуставъ ставъ бувъ чогось дивно неспокôйный. Положивши руки на колѣнахъ, почавъ дуже дрожати, лице его стало бѣле якъ стѣна.

— Вамъ чогось мабуть недобре зробило ся, пане Левардъ? — спытавъ Теодоръ зъ сочувствомъ. — Що вамъ такого? — Може вамъ принести воды напити ся? — И закимъ ще Ґуставъ мôгъ его здержати, пустивъ ся до замку, де якъ разъ заставъ Максима, котрый розвѣдувавъ ся тамъ про якихсь двохъ панôвъ, що мали сюды приѣхати. Та й обѣ дѣвчинки були вже тутъ, а Теодоръ ледви мôгъ дати собѣ раду, щобы ихъ ще хвильку задержати и обговорити остаточне зъ Максимомъ плянъ помиреня. — Дамы тымчасомъ тихо розмавляли.

— Де той Теодоръ забаривъ ся? Тажь прецѣ казавъ, щобы мы нинѣ сюды приѣхали! — вôдозвавъ ся голосъ, вôдъ котрого Ґуставъ ажь цѣлый задрожавъ.

— Менѣ бо й дивно, де Максимъ подѣвъ ся! Онъ що! Панове десь зôйшли ся и балакають собѣ щасливо о стрѣчи, а мы тутъ ждемо и мало не гинемо вôдъ того! — вôдповѣла друга дама.

— Ой, бачу, мôй мужь не прийде сюды, не хоче нѣчого й чути о перепросинахъ! — роздавъ ся знову сумный голосъ. — Охъ, мабуть я его вже нѣколи не побачу а мои любенькѣ дѣточки останутъ ся таки сиротками безъ батька!

— Хибажь бы вôнъ таки ще доси непростивъ, якъ тяжко тебе скривдивъ?

— Вôнъ, бачишь, то упертый, гордый характеръ. Я зле зробила, що ему не выяснила — и вôнъ мене покинувъ! Я была неровважна, бо прецѣ могла ему все пояснити, и все оправдати; коли бо й я была горда, моя вражена гордôсть не допустила до того.

— Чогожь бо тобѣ такъ совѣстно, Амаліо? — розважала друга дама, — тажь ты

бити мѣсце Трікупісови. Вже теперь говорять що скоро лишь король поверне зъ Копенгаґи, куды поѣхавъ на золоте весѣлє тамошнои пары королевскои, то заразъ наступить змѣна кабинету. Що при тôй змѣнѣ выйде на верхъ Трікупісъ, то рѣчь певна, а що вôнъ буде въ тôмъ дусѣ поступати, въ якôмъ выголошувавъ свои бесѣды розъѣзджаючи по Балканѣ, то не можна также сумнѣвати ся.

Рада державна.

Въ справѣ поясненъ, якî давъ міністеръ фінансôвъ дръ Штайнбахъ оногды въ Колѣ польскôмъ доносять теперь до польскихъ ґазетъ, що всѣ польскі послы суть его вôдповѣдями зовсѣмъ вдоволені. П. Міністеръ вôдповѣвъ на близько 20 пытань а дебата вела ся 4 години. Міністеръ сказавъ насамперѣдъ, що вступнî роботы до управильненя валюты розпочали ся были вже за мін. Дунаевского. Вôдъ того часу стануло дѣло такъ, що треба было предложити проектъ, а коли показалась потреба, то и видко, що справа есть на часѣ. Цѣла акція управильненя буде вôдбувати ся на пôдставѣ фінансового положеня державы, а проценты вôдъ позычки будуть мусѣли на всякій случай обтяжити буджетъ державы о 9 міліонôвъ. Намѣреною конверсією заощаджено бы однакожь 1½ міліона. Може бути, що пôзнѣйше приступить ся ще до дальшои конверсіѣ. На всякій случай міністерство не допустить до того, щобы показавъ ся новый дефіцитъ. Хочь выдатки на управильненє валюты будуть потрѣбнî, то однакожь не переступлять они границѣ зазначеной станомъ австрійскихъ фінансôвъ. Коли бы же въ наслѣдокъ управильненя валюты були потрѣбнî якîсь бôльшî выдатки, то тогды треба буде постаратись о бôльшî доходы.

На пытанє, чи на затягнене позычки есть часъ вôдповѣдный, вôдповѣвъ міністеръ, що доси не заключено зъ нѣкимъ умовы и що держава мусить мати пôдъ тымъ взглядомъ свобôдну руку. Впрочôмъ въ сѣмъ роцѣ не затягне ся ще позычки. Дальше заявивъ міністеръ, що управильненє не стоить въ звязи зъ нѣчіими особистыми интересами.

Коли міністра запытано, чи можливî вôдносины политичнî не зашкодили бы цѣлôй акціи управильненя, вôдповѣвъ міністеръ: Правда, що могли бы настати обставины, надъ котрыми запанувати было бы понадъ нашою силою и котрî могли бы перервати цѣлу нашу акцію реформаторску. Але й въ такôмъ случаю наше положенє было бы ще користнѣйше якъ теперѣшне, наколибъ мы остались въ теперѣшныхъ условіяхъ.

Дальше заявивъ міністеръ, що правительство не пôддасть ся нѣякôй пресіи, щобы прискорити управильненє. Всяке примусове положене навѣть зô стороны Угорщины есть выключене; парляментъ австрійскій може въ справѣ валюты поступати зовсѣмъ свобôдно.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 5 с. м. вôдбули ся въ Иванковѣ коло Скалы перші загальні зборы читальнѣ „Просвѣты“ при численнôй участи мѣсцевого селяньства и интеліґенціѣ.

Зъ рана вôдправилась служба Божа а пополудни о 2-ôй годинѣ розпочались зборы котрî вôдкрывъ вступнымъ словомъ Всч. о. I. Кушикъ, мѣсцевый парохъ. По выборѣ о. Кушика на предсѣдателя зборôвъ, забравъ слово о. Н. Анастазіевскій, мѣсцевый сотрудникъ, котрого заходами заснувала ся читальня и выказавъ въ своѣй бесѣдѣ наглячу потребу просвѣты межи народомъ, вказавъ, на его темноту, нужду и горе, а яко едине средство, що може вырвати селянина зъ упадку духового и матеріяльного, може бути читальня оперта на статутахъ „Просвѣты“. Потôмъ о. Анастазіевскій пояснивъ близше статуты читальнѣ и вôзвавъ всѣхъ зôбраныхъ, щобы вступали въ члены. За першого члена (спомагаючого) вписано Вп. ґр. Станіслава Голуховского зъ Гуштинка, прилученого до Иванкова, котрый зъ прихильности для читальнѣ жертвувавъ 5 зр. и просивъ, щобы его вписати въ еѣ члены. Дальше вписало ся на початокъ 63 осôбъ. Рôчну вкладку вызначено 50 кр. и заразъ зложено 18 зр. 50 кр. По вписѣ приступлено до выбору выдѣлу, до котрого увôйшли: о. Кушикъ на голову, о. Н. Анастазіевскій на заступника головы, учитель-управитель мѣсцевои 3-клясовои школы п. Казміръ Загаевскій на секретаря, начальникъ громады Федь Кавчишинъ на касіера, господарь К. Николишинъ на бібліотекаря, а Ив. Гарасимôвъ и Илько Савчакъ на заступникôвъ выдѣловыхъ.

По спольнôй перекусцѣ, до котрои засѣли всѣ члены читальнѣ, якъ зъ интеліґенціѣ такъ и зъ селяньства, поручь себе зъ одушевленемъ и надѣею на лучшу долю, розпочала ся часть декламаційно вокальна. Селяньскій хоръ мѣсцевый пôдъ управою о. Анастазіевского вôдспѣвавъ дуже удачно „Пробудилась Русь“ И. Лаврôвского. Сю пѣснь принято оплесками и на жаданє зôбраныхъ повторено. Дальше наступили декламаціи, котрî выконали зъ зрозумѣнемъ рѣчи селяньскі хлопцѣ, а особливо вызначивъ ся оденъ 13-лѣтный хлопець, дуже добре выголосивши „Заповѣтъ Ярослава Мудрого“ написаный Школиченкомъ. Також прибувшій на се торжество нашъ артистъ-маляръ Лисикевичъ своєю добре выголошеною декламацією одушевивъ всѣхъ зôбраныхъ. (П. Лисикивичъ малює теперь церковь въ Волкôвцяхъ). По вôдспѣваню хоромъ другои ще части „Пробудилась Русь“ и по многолѣтяхъ закôнчивъ зборы о. Анастазіевскій кôлькома горячими словами. При тôмъ належить ся признанє п. К. Загаевскому, управителеви мѣсцевои школы, котрый мимо того, що Полякъ, бувъ дуже прихильный читальни и охочо все трудивъ ся около основаня читальнѣ. Дай Боже, щобы читальня ся была взôрцемъ для тыхъ сѣлъ и мѣстъ, де ще не засвѣтило сонце просвѣты!

Переглядъ політичный.

Зачувати, що предложеня валютовî будуть предложенî скрѣпленôй комісіи буджетовôй. — Найблизше засѣданє Палаты послôвъ назначено на суботу.

Найдост. Архікн. Альбрехтъ выѣзджае завтра до Галичины, щобы роззглядѣти теренъ для найблизшихъ маневрôвъ цѣсарскихъ. О скôлько доси звѣстно, маневры тî вôдбудуть ся коло Перемышля.

Начальникомъ мѣста Петербурга именованый на мѣсце помершого Грессера, губернаторъ Курска, ґен.-майоръ Валь. — Цариця вернула вже зъ Кавказу.

Зъ Петербурга доносять, що тамъ загально впало въ очи, що царь зô взглядôвъ фінансовыхъ постановивъ не вôдбувати сего року маневрôвъ коло Петербурга, котрî коштували звычайно пôвъ міліона рублѣвъ.

прецѣ тому не виновата, що вôнъ тебе покинувъ!

— Видко, що таки виновата! — Мы хотѣли зробити ему веселу несподѣванку, — а то ось що зъ того вийшло.

— Якось то буде, скоро все пояснить ся.

— Я вже й не маю надѣѣ. Колибъ вôнъ хотѣвъ помирити ся, то бувъ бы вже тутъ коло насъ. Теперь я таки вже зовсѣмъ не маю надѣѣ.

Ґуставъ хотѣвъ вже вôлька разôвъ встати и пôйти до своеѣ жѣнки, котру пôзнавъ по голосѣ; але теперь, коли почувъ еѣ послѣднî, безнадѣйнî слова, схопивъ ся, розломивъ пахучî лавровî стѣны и що силы пустивъ ся до обохъ дамъ: „Не треба тратити надѣѣ,— вôдозвавъ ся вôнъ лагôдно — бо то лишь она одна пôддержуе насъ въ житю у всякôмъ нещастю и клопотахъ!..“

Амалія не могла и слова сказати, дивила ся лишь на него якъ бы й духа въ нѣй вже не стало.

Ажь ось закликавъ вôнъ еѣ по имени такъ мило и солодко, що еѣ гнучка стать ажь задрожала: „Амаліо, чейже дашь ся перепросити?“

— Ой, ты недобрый чоловѣче! — промовила она крôзь сльозы и кинулась ему на груди... А вôнъ притиснувъ еѣ головку до серця:

— Нѣколи въ свѣтѣ вже тебе не покину, мôй ты дорогій скарбе, — вôдозвавъ ся вôнъ сердечно — нѣколи, хочь бы тамъ не знати що було. Не гнѣваешь ся вже на мене?

— А ты ще й пытаешь? Хибажь була бы я сюды прийшла? — Ой вы мужчины, вы лишь зломите серце женщинѣ, а вôдтакъ не зважаючи нѣ на що, идете собѣ дальше. А коли не нагодить ся якійсь щасливый случай, то серце позôстае зломане, а вы шукаете собѣ другои забавки, котру бы також такъ само можна легко розломити.

— Ты судишь, серденько, дуже загально; а кôлькожь то разôвъ чоловѣкъ удае нѣбы рôвнодушного, удае, що нѣбы то вôнъ веселый, а тамъ въ его серци глубока тяжка рана! — Ой зазнавъ я того, черезъ цѣлый сей гôренькій часъ. — Але ось иде хтось? Чи то не нашî дѣти?

— Нашî, мôй Ґуставе! — Дорко, Лесю бѣжѣть скорѣйше повитайте свого татка!

— Нашого татка?—спытали разомъ обое дѣточки. — А дежь татко?

— Господи? вже й дѣти мене не пôзнають! — вôдозвавъ ся Ґуставъ зъ жалемъ, и сьлозы станули ему въ очахъ.

Тогды хорошенька мама пôдвела дѣти до блѣдого тата, а вôнъ обôймаючи ихъ та радѣючи ними, цѣлувавъ ихъ въ кучерявî головки.

— Татку, мы такъ васъ любимо! — вôдозвались обѣ дѣвчатка. — Мама все намъ про васъ розказувала. Мы що дня молили ся за васъ до Бога, щобы вы скоренько вже до насъ вернули!

— Добрî дѣтоньки, добра жѣночка! — говоривъ Ґуставъ зъ тиха, тронутый глубоко.

Наразъ роздавъ ся зъ далека голосъ: Ну, Теодоре, якъ бачу, вже тамъ тебе не потреба; ходи сюда; тамъ вже высша сила вôдобрала намъ тріюмфъ!

А ось — надôйшовъ и Теодоръ зъ Максимомъ попôдъ руку та застали вже готовî перепросины. И Максимъ подавъ руку Ґуставови, що своимъ очамъ не хотѣвъ вѣрити, та сказавъ до него лишь коротко: „Що було то ся забуло!“

О вы добрî серця! Вôдшукали тутъ, далеко вôдъ рôдного краю, того, що вамъ тôлько горя заподѣявъ, абы ему сказати, що все ему прощаете. Нѣколи вамъ того не забуду!— А вы мôй друже! — додавъ звертаючись до Теодора — якъ же маю вамъ подякувати? Я то знаю, що то все ваше дѣло!

— Отъ не говорѣмъ про се! Коли будемо завтра сидѣти собѣ въ хатѣ пустинника коло Мальфі, де ростуть пальмы и шумять пінѣ, — то будемо собѣ розповѣдати про нашî пригоды, а нинѣ тѣшмо ся тымъ, що побачились знову: — вôдповѣвъ Теодоръ.

А завтра пôдемо на скалу пустинника, абы вы побачили, де я пересидѣвъ пять лѣтъ и шѣсть мѣсяцѣвъ якъ та каня, що дощу чекае.

Новинки.

Львôвъ дня 19 Мая.

— **Громадѣ Руда** въ повѣтѣ вадовицкôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Є. Ексц. Маршалокъ краєвый**, кн. Евст. Санґушко, выѣхавъ на кôлька днѣвъ до Вѣдня а нинѣ маѥ бути на авдієнціи у Є. Вел. Цѣсаря.

— **Є. Цѣс. и Кор. Высокôсть, Найд. Архікнязь Альбрехтъ** выѣзджаѥ въ пятницю зъ Вѣдня до Галичины, абы розслѣдити теренъ найблившихъ цѣсарскихъ маневрôвъ.

— **Ц. к. Намѣстництво** призволило громадѣ Ушни, погорѣвшôй дня 4 с. м., збирати складки въ повѣтѣ золочôвскôмъ, бродскôмъ и камѣнецкôмъ. Рôвночасно выасиґнувало запомогу зъ фондôвъ правительственныхъ въ квотѣ 100 зр. для роздачи мѣжь найбѣднѣйшихъ погорѣльцѣвъ.

— **Є. Ексц. Впреосв. Митрополитъ** Сильвестеръ Сембратовичь въ візитаційнôй своѣй подорожи, прибувъ дня 14 мая до Радехова, повитаный кôнною бандерією, зложеною зъ 84 коней (зъ фôльваркôвъ ґр. Станіслава Баденіого), а коло тріюмфальныхъ ворôтъ коляторомъ Радехова, ґр. Стан. Баденімъ и его жѣнкою, множествомъ руского священьства, трема латиньскими священиками, начальникомъ громады мѣскои, котрый подавъ Впреосв. хлѣбъ и сôль и множествомъ народа якъ христіяньского такъ и жидôвского. Впреосв. вступивъ найперше до костела, а по вôдправѣ молебня, при звукахъ церковныхъ и костельныхъ дзвонôвъ и выстрѣлахъ моздѣрôвъ до церкви, де по молебни вôдбувъ візитацію. Заночувавши у мѣсцевого пароха, вôдправивъ Впреосв. другого дня рано тиху службу Божу, а мѣсцевый парохъ спѣвану, по котрôй Впреосв. промавлявъ до народа, вôдтакъ звидѣвъ школу въ супроводѣ всего священьства, де повитали Впреосв. ученики промовами въ обохъ языкахъ, а вôдтамъ зъ духовеньствомъ удавъ ся на обѣдъ до ґр. Стан. Баденіого, де звивъ ся и мѣсцевый староста. Супроводженый бандерією зъ 50 коней, выѣхавъ Впреосв. зъ Радехова до Станина, а зô Станина до Павлова.

— **Загальнй звычайнй зборы „Рускои Бесѣды“ у Львовѣ**, вôдбудуть ся дня 25 мая с. р. о годинѣ 6-ôй вечеромъ въ комнатахъ „Бесѣды“, въ слѣдуючемъ порядкомъ дневнымъ: 1) Справоздане уступаючого выдѣлу зъ дѣяльности товариства за рôкъ 189¹/92, 2) выбôръ нового выдѣлу, 3) внесеня членôвъ.

— **„Клюбъ Русинокъ“**, — товариство, котре маѥ на цѣли утворити огнище интелектуального житя руского жѣноцтва, — завязуєсь у Львовѣ. Доси зголосило ся 41 пань якъ зô Львова такъ и въ провінціѣ въ заявленємъ, вступити до того Клюбу. Статутъ провізоричный поданый до Намѣстництва.

— **Зъ судовои салѣ**. Розправа противъ Ивана Лещишиного зъ Раковця, обжалованого о убійство жѣнки, закôнчила ся тымъ, що обжалованого цѣлковито увôльнено. Въ часѣ розправы переслухано многихъ свѣдкôвъ, котрыхъ зôзнаня не кинули належитого свѣтла на фактъ таємничои смерти бл. п. Маріѣ Лещишинои. Завôзванй телеґрафічно два лѣкарѣ зô Щирця, котрй перші доконували обдукціѣ на найденôмъ тѣлѣ Маріѣ, дали поясненя, на пôдставѣ котрыхъ присутнй при розправѣ знатоки лѣкарскй дръ Файґель и Ґостиньскій заопініювали, що се майже зовсѣмъ не можлива рѣчь, абы Марія згинула зъ чужои руки, що радше все промавляє за тымъ, що борше сама Марія въ намѣрѣ самоубійчôмъ покалѣчилась сѣмъ разъ лекше а разъ тяжше въ голову, а вôдтакъ замерзла. Супротивъ сего прокураторъ вôдступивъ вôдъ обжалованя.

— **Огнѣ**. Въ Тяжовѣ, пов. станіславôвского, повставъ недавно огонь та знищивъ кôлька будынкôвъ господарскихъ. Неубезпечена шкода выносить 2.000 зр.

— **Градова туча** лютилась дня 10 с. м. въ лѣскôмъ повѣтѣ. Около 7-ои годины пôдъ вечеръ надтягнула чорна хмара вôдъ стороны пôвнôчно-всхôдной и въ неи при страшеннôй бури посыпавъ ся градъ цукрувого гороху, поодинокими зернами й бôльшій. Щастє, що при тôмъ лявъ и дощъ. Туча тревала якихъ 15 мінутъ и черезъ Манастирець, Лукавицю, Постолôвъ, Тарнаву и Загôрє посунула ся въ дальшôмъ напрямѣ. Шкода вже досыть слѣдна й була бы навѣть дуже велика, наколибъ не то, що жито ще не высыпане цѣлкомъ та й змогло въ части пôднести ся.

— **Буря**. Зъ Рыманова доносять, що тамъ дня 10 с. м. около 6-ои вечеромъ зôрвала ся страшна суховѣя та наробила такого спустошеня, що й повѣрити тяжко, абы вѣтеръ мôгъ такого лиха наробити. Буря завалила три великаньскй будынки господарскй, збудованй сильно на мурованыхъ стовпахъ, та такъ рознесла, що й камѣнь на камени не оставъ ся. Дальше звалила новый будынокъ сторожи огневои, повалила кôлька просторыхъ тополь а вкôнци на середъ мѣста розôбрала оденъ будынокъ, позрывала кôлька дахôвъ и понесла воздухами. Найбôльшу шкоду понесла властителька Рыманова, ґр. Потоцка, бо хотѣвши вôдбудувати порозвалюванй свои будынки господарскй, понесе коштôвъ около 10.000 зр.

— **Смерть вôдъ грому**. Пôдчасъ бурѣ въ Короснѣ, яка лютилась тамъ дня 17 с. м. ударивъ грôмъ въ вôзника Андрѣя Яноху, що вѣзъ ропу зъ копальнѣ и убивъ нещасливого на мѣсци. Яноха полишивъ шестеро дѣтей, зъ котрыхъ найстарше числить 10 лѣтъ, и бувъ ґрунтовымъ господаремъ зъ Добѣшина. — Въ Павшѣвцѣ чортковского повѣта убивъ грôмъ дня 9 с. м. працюючу въ поли селянку.

— **Електричнôсть въ часѣ вôйны** може вôддати добрй послуги при вышукуваню раненыхъ воякôвъ на побоєвищи. Оногды роблено въ Грацу першій разъ пробы зъ рухомыми лямпами електричными, пôдсычуваными черезъ акумуляторы, помѣщенй въ торністрахъ воякôвъ санітетовыхъ. При пробѣ було присутныхъ богато лѣкарѣвъ войсковыхъ и членôвъ Товариства червоного хреста. Пробы выпали успѣшно.

— **Злодѣйска академія**. Поліція въ Мельбурнѣ, въ Австраліи впала недавно на слѣдъ злодѣйскои академіѣ зорґанізованои якъ найформальнѣйше. Вôдъ кôлькохъ лѣтъ якесь индівідуумъ вынаймило дôмъ на передмѣстю Карльтонъ и тосаме индівідуумъ якъ у Вікторія такъ и въ иншихъ австральскихъ мѣстахъ запôвнавало ся близше въ взязничнымъ системомъ. Увагу поліціѣ звернуло на себе то, що цѣлй громады молодыхъ хлопцѣвъ крутили ся коло того дому, ажь коли одного разу прихоплено одного хлопця на горячôмъ учинку при крадежи, та засуджено на 3-мѣсячну вязницю, удало ся пôдчасъ вôдсиджуваня кары наклонити его до выявленя правды. Бувъ то ученикъ „початковои клясы“ тои академіѣ. Въ тôй клясѣ ученики-злодѣѣ вправляють ся въ першихъ засадахъ тои штуки на деревлянôмъ манекинѣ (чоловѣцѣ), вытягаючи ему хустки та калитки зъ кишень зверхного одѣня. Въ высшихъ клясахъ роблять ученики те саме вже живому чоловѣкови, а цѣла штука полягаѥ на тôмъ, абы тотй чоловѣкъ помимо бачности не чувъ того „прочищуваня“ своихъ кишень. Въ найвысшихъ клясахъ ролю манекина граѥ вже самъ панъ „директоръ“ академіѣ и треба вже бути не абы якимъ штукаромъ, абы „директорови“ вытягнути калитку зъ бôчнои кишенѣ сурдута. Тому лише, хто таку пробу вже успѣшно вôдбувъ, вôльно пускати ся на бôльшй „пôдприємства“ иншй мусять вдоволяти ся хустками. Карнôсть тамъ така велика, що нѣхто не смѣє пробовати своєѣ зручности на переходячихъ, поки не здасть попередно вдоволяючого испыту передъ п. директоромъ, котрому ходить передовсѣмъ о те, абы его „ученики“ не „компромітутали ся“. Львину пайку добычи побираѥ, рѣчь природна, самъ панъ директоръ академіѣ для себе. Его выхованцѣ не смѣють нѣколи укрывати передъ нимъ зыскôвъ — а пôдъ тымъ взглядомъ пануѥ тамъ „велика совѣстнôсть“. Горе тому та велике, хто бы осмѣливъ ся ошукати свого „майстра“. — Злодѣйскй школы истнують вправдѣ вôдъ давна въ Лондинѣ, Парижи, але мельбурнска стоить высоко понадъ всѣ тй школы, тому то слушно належить ся достойнôсть назвы — не школа, але а к а д е м і я. Дотеперѣшный управитель выкручуєсь такъ зручно, що, помимо зôзнань ученикôвъ, не могуть ему довести его педаґоґічнои дѣяльности на тôмъ поли. Вôнъ мабуть звине своє заведенє въ Мельбурнѣ, абы отворити его де инде.

† Посмертнй вѣсти.

О. Евстахій Меруновичь, гр. кат. деканъ щирецкій и парохъ при церкѣ св. Петра и Павла у Львовѣ, упокоивъ ся дня 19 с. м. въ 76-ôмъ роцѣ житя а 52-ôмъ священьства. Вѣчна ему память!

Померли: Дмитро Д у д и ч ь, господарь и писарь громадскій въ Головецку долѣшнôмъ, старомѣского повѣта, умеръ въ лютôмъ сего року въ 48-ôмъ роцѣ житя. Покôйный бувъ въ 1860 рокахъ однымъ зъ найспосôбнѣйшихъ ученикôвъ самбôрскои а вôдтакъ дрогобицкои ґімназіѣ. Скôнчивши студіи ґімназіяльнй и выслуживши два роки у войску, ходивъ яко екстерністъ на богословє у Львовѣ, але не маючи удержаня, мусѣвъ дальшй студіи залишити, тымъ бôльше, що яко належачій до звязи войсковои, не мôгъ бути принятый до семинаріѣ Ставши крайнымъ пессимістомъ, живъ вôдъ тогды покôйный въ рôднôмъ селѣ, не беручи нѣякои участи въ публичнôмъ житю и ажь передъ кôлькома лѣтами рѣшивъ ся вôнъ взяти въ своѣмъ селѣ писарку громадску. Вѣчна ему память! — Доміцеля зъ Гаврищкевичѣвъ В о л о ш и н ь с к а, жѣнка пароха у Вербянахъ, померла дня 16 с. м. Вѣчна ѣй память!

Господарство, промыслъ и торговля.

Ц. к. Дирекція руху зелѣзниць державныхъ у Львовѣ подаѥ до вѣдомости, що почавши вôдъ дня 22 мая с. р. черезъ часъ неозначеный ажь до вôдкликаня переходити буде щоденно поѣздъ особовый прогульковый зô Львова до Зимно-Воды зъ возами II. и III. клясы — Вôдъѣздъ зô Львова о годинѣ 4 мін. 36, приѣздъ до Зимно-Воды о годинѣ 4 мін. 50 по полудни. — Особы симъ поѣздамъ ѣдучй, будуть могли до Львова, повертати поѣздами звычайными ч. 15 и ч. 13 о годинѣ 6 мін 46 або о 9 годинѣ мін. 22 вечеромъ. Цѣна білету ѣзды зô Львова до Зимно-Воды выносить 20 кр. за II. клясу, а 10 кр. в. а. за III. клясу. — Наведенй часы суть поданй пôсля годинника львôвского.

— Станъ засѣвôвъ въ нашôмъ краю представляѥ ся й сего року не конче свѣтло. Де ще була яка бôльша надѣя, то послѣднй бурѣ, градовй тучѣ и зливы вôдобрали еѣ нашимъ господарямъ. Такъ якъ доси рѣчи стоять, то есть надѣя лишь на дуже мѣрный урожай. Зъ лѣского повѣту доносять, що тамъ станъ засѣвôвъ представляєсь ще не найгôрше. Озимины, можна сказати, середно добрй. Вправдѣ мѣсцями жито выникло такъ, що треба було денеде ажь переорати, мѣсцями зновъ порѣдке, але мѣсцями й дуже ладне: особливо на рôвнинахъ надъ Сяномъ нѣгде не хибло. Жита въ бôльшôй части выниклй и порѣдкй, особливо пôзнй, и то на горбкахъ посѣянй въ земли легкôй, де задля довгои посухи осѣннои одно не посходило, а друге мышва вызбирала. За те пшеницѣ взагалѣ дуже краснй и такй выбуялй, що майже всюда треба зжинати.

О яринѣ мало ще можна що сказати. Вправдѣ то, що посѣяно, посходило майже до зерна и на разѣ заказуєсь досыть ладно, та не знати ще, якъ оно буде дальше.

Въ Скôльщинѣ покôнчились вже весняннй роботы. Вôвсы посходили красно. Жита озимого сѣють тамъ мало, але и то не согôрше посходило. Дощѣ перепадають часто, але то головнымъ условіемъ добрыхъ урожаѣвъ въ верховинѣ.

— Зъ Россіѣ доносять, що тамъ озимины въ пôвнôчно-захôдныхъ, полуднево-захôдныхъ, середныхъ ґуберніяхъ, и на Кавказѣ суть вдоволяючй. Въ повнôчныхъ же ґуберніяхъ и у всхôднôй Россіи великй морозы майже зовсѣмъ знищили озимй засѣвы.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 19 мая. Професоръ львôвскои політехніки, Павловскій, именованый предсѣдателемъ комісіѣ испытовои при другôмъ испытѣ зъ хемічно-технічныхъ фахôвъ при тôйже політехніцѣ.

Вѣдень 19 мая. Палата пословъ приняла проектъ закона о будôвляхъ вѣденьскихъ въ першôмъ читаню безъ змѣны. Друге читане наступить по внесеняхъ комісіѣ.

Петербургъ 19 мая. Пôдчасъ отвореня зоольоґічного города выкликали студенты великій скандалъ политичный; почали все ломити и розбивати, коли имъ заказано спѣвати марсиліянку. Поліція арештувала головныхъ виновникôвъ того скандалу.

Літтіхъ 19 мая. Судъ карный засудивъ анархістôвъ Жаміта и Мано за розрухи въ день 1 мая на 4 роки вязницѣ, взглядно на три роки и заплачене грошевои кары.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Кроховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде припимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходцямъ перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае єму краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлость, делікатность и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимѝ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

АЛЬФРЕДЪ ФРЕНКЕЛЬ,

въ центральнôмъ складѣ

у Львовѣ улиця Гетманьска ч. 12.

Властитель широкозвѣстнои фабрики чоботъ въ Медлінґу, поручае Вп. Публицѣ на весняный сезонъ свой богато заосмотреный складъ товарôвъ чоботныхъ, зъ найлѣпшого матеріялу, дуже солідного выробу, всѣлякого краю, для мущинъ, дамъ и дѣтей, по дивно дешевыхъ, сталыхъ цѣнахъ фабричныхъ, якѝ суть вытисненѝ на пôдошвахъ.

На головный складъ у Львовѣ, ул. Гетманьска, ч. 12, наспѣвъ теперь свѣжій транспортъ зъ 12560 паръ мужескихъ, 12560 паръ дамскихъ и 25200 паръ дѣточихъ черевикôвъ и чоботъ, де то такожь знайде хорошу обслугу всяке замовлене, въ кождôмъ напрямѣ вôдповѣдно до смаку, зъ великою точностію пôдъ управою мого выпробованого заступника

ЛЕОНА РАНДА.

О численнѝ замовленя упрашае уклôнно

55 **Альфредъ Френкель.**

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовѝ и господарскѝ обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашь збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѝ на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** вôстае **незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѝ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, такожь по цукорняхъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозяньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.